

Parvatis skål.

En indisk saga.

Berättad av en indisk kvinna i mars 2019

Det var en gång en gammal man som var så orkeslös att han inte längre kunde arbeta och försörja sig och sin fru.

En dag när det var den årliga festen för gudinnan Parvati kom en vän förbi. Han rådde den gamle att söka hjälp från gudinnan.

Den gamle mannen gick hela vägen till gudinnans tempel. Där var det så mycket folk att han inte ens kunde ta sig in. Han satte sig under ett träd utanför templet. Gudinnan kände av hans närvaro och skickade ut sina hjälppandar att hämta honom.

När han berättat om sin situation gav hon honom en skål. Den skulle han noga tvätta och sedan kunde han önska vad helst han ville äta och behövde aldrig mer vara hungrig.

Han tackade och begav sig hem. Där kunde han nu bjuda sin hustru på en riktig fest måltid.

Nästa dag då de åter ätit sig mätta på en rad läckerheter sa hustrun att detta var mat som kunnat passa en kung. Mannen sa att det var precis vad han tänkte på; nu när de blivit så lyckligt lottade så skulle han bjuda kungen på middag.

Nästa dag gick den gamle mannen till kungen. Kungens tjänare och hovmän skrattade när de hörde den gamle bjuda kungen till middag och frågade om de också kunde komma med. Visst, sa den gamle mannen. Och vi då? Sa soldaterna. Visst, ni är också välkomna sa mannen.

Dagen då festen skulle äga rum skickade kungen en tjänare för att se om den fattige gamle mannen verkligen förberedde en måltid för så många människor. Han kom tillbaka och rapporterade att det fanns travar med bananblad att äta på men inga grytor på elden.

När kungen och hans följe kom till middagen, tvättade den gamle mannen skålen, skickade runt den och bjöd alla att önska vad helst de ville äta. Alla förundrades storligen och när de ätit färdigt tog kungen skålen och sa att en sådan raritet passade bättre på det kungliga slottet. Där hamnade den i den kungliga skattkammaren och glömdes bort.

Nu var den gamle mannen och hans hustru åter fattiga.

Ett år senare var det dags för gudinnan Parvatis årliga fest. Mannen traskade åter till templet, där berättade han för gudinnan hur han förlorat skålen. Gudinnan gav den gamle mannen en käpp och berättade vad han skulle göra.

Nästa dag gick den gamle åter till kungen och bjöd honom och hans följe på middag. När de förväntansfulla satt sig beredda att äta, tog den gamle fram käppen och sa, "Denna käpp hade en gång en fru, en skål. Han saknar henne förskräckligt." Så släppte han lös käppen att dansa på deras ryggar. Kungen lovade genast att återlämna skålen och skickade en tjänare att leta reda på den. En stund senare fick den gamle mannen tillbaka sin skål och han och hans hustru kunde åter stilla sin hunger. Kungen och hans följe återvände hem med blåmärken och en insikt om den gudomliga rättvisan som tyvärr bleknade bort tillsammans med deras blåmärken.